

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΤΗΣ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΓΟΥΕΡΑΤΣΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΝ

ΠΑΝΑΓΙΣΤΟΥ ΠΑΝΑ

(συνέχεια δε προη.

Καθ' όσον αφορά εις την Γενουαν, μη λησιμονείτε ότι αυτή δεν κυβερνάται δημοκρατικώς, αλλά η διεξαγωγή των υποθέσεων εφορσείται εις χείρας των προύχοντων, και πιστεύσατέ μοι, Κλέμη, ότι οι λαοί θα προτιμώσι πάντοτε την δεσποτείαν ενός η των πολλών. Αλλά η Φλωρεντία, η όποια ουδέποτε εκυβερνήθη όλως αριστοκρατικώς, τείνει όσημέραι περισσότερο εις την δημοκρατίαν. Εις ταύτην μόνον βλέπω και φοβούμαι τό πνεύμα της κατακτησεως, όθεν θα πέση. Τι μου αναφέρετε τον Ανδρέαν Δοριαν; Όπως εγκάλυψεν την σφραγίδα της Γαλλίας, θα τω προσέφερν και αυτήν την εν τω πάσειω θεσιν μου!

Ο ευτυχής Γενουήσιος απέκοψε τας πτερυγίας της νίκης και κατέστησεν αυτήν δουλήν του. Αλλά αν εις τον Δοριαν έδωκεν ο Θεός την δύναμιν του νικητή, δεν έδωκεν επίσης αυτό και την τέχνην του κυβερνήτη. ως πρός τούτο υπόγει εις μέ! Νομίζετε ότι ενεργείσα αυτό όσωνν, άλλ' απήλθε. Έπράξα ως οι γοητές, ότινες, εκθαμβούντες υμάς, σας δίδουσι τέφραν αντι γρυσιού. Τον εζηπάτησα δια των λόγων μου και έδωκα αυτό νά σφίγη σπάθην εκ της λέπιδος, ουχι εκ της λαβής, όπως κόψη τα δακτύλα του, και ακόμη δεν ήρχισε να τό έννοι. Δύναται τώρα ο Δοριαν να γείνη παλιούριώτης; Ο πολίτης, όστις τόσω ενυψεί εν τή πατρίδι του, ώστε ν' αποδώσ η αυτή την ελευθερίαν, όπως διαμεν η άλλως ελευθερά, σφείλει ως ο Διουκόμος να ανέλθ η εις πυράν και να διακασή να σκόπισαυι την τέφραν του εις τους τέσσαρας ανέμους, άλλ' ο Ανδρέας η και κυβερνά εν Γενουή. Αι ουσάρσκειναι των εκεί ευγενών ουδέποτε θα εκλείψουσι. Βλέπω ήδη φθορούς, μίσση και αντικειχθείς αματός. Οι Φισκοί εν όρη πιασκουόουσι τα όπλα των. Ας αρχισίμεν ν' αυτίση η λύσσα της οικογενείας ταύτης, τότε αι εκεί φάτολαι θα αποδώσιν αληθειότερα εις την πόλιν, θα αναστατώσασιν την γούραν, ήτις, μη έχουσα πλέον πόρους και αίμα, θα επικαλέσθη ως ελεημοσύνην ισχυρόν τινα βοήθειαν, όπως προστρέσθαι αυτήν ν' αποθάν ηλευθεί. Και πάντα λέγων δεν φαντασιόχοποι, υπό του πόθου αφομούος. Και άλλότε οι Γενουήσιος παρέδον ήρην τόλουτο παρθεύμα, ριφθέντες εις τας ανάκλας των οδύων των Μεδιολανών και των βασιλέων της Γαλλίας. Πάνν τούτου, ο Ανδρέας Δοριαν, ουχίθεν ηρώ το πλείστον της ζωής του, η δε οικογένεια του όλως διαφορον βαδίζει δρόμον. Η άρετή του θα συνταρφή μετ' αυτού: Προβλέπω ότι και η πόλις της Γενουής θα έλθ η ως ρούξ νά φέρ η τον φό-

ρον των υδάτων της εις τον μέγαν ποταμόν της Γαλλίας μου. Εξείναι μεγαλύν τω, πλακτεράν δια τήν νόον, επιπλωκί σπέρμας, τον ήριζμόν της και περιέμεν μεθ υπομονής την ευτυχί αυτής εκθείαν.

Ο Πάπας έδωκεν τον Καρόλον έχων η κληύμενα η την κεφαλή η και ότε μεν έσειεν αυτόν εις ενγκλισί τωος και όρη της όρη της, όστις εμπάνθη τας ενδομύχους σπείρας του μετ' αυτού συναιμιόλητος: ευχαριστήσας, όστις έρχε προίαις αυτού προ πολλού. Είτα, παραβλήθεος εκ της σείρας εκείνης των περιόρες σπείρας, ως παιδίον, κακότροπον ασημένει παράσσον δια λίθων τή ασηνή και ήρεμα λιμνής τίνος υδάτα: έρριψε και αυτός μετά πονηρίας εν τώ μετώ την επομένην ερώτησιν.

— Και τον θάνατον δεν έσκέπησθε η υμστέρη μεγαλειότης;

Ο αυτοκράτωρ, κάπερ φησει χρονίους λίαν, ένεκα όμως αυτής ταύτης της επιτασεως των στοιχασμών του, άρχιε να παρασώρη αυτόν έμιοτε τό πάθος, εξαπαόμενος σε δεν ήδυνάτω εγκλωίως να καταστείλη τον λόγον: όθεν εζηκολούθησε λέγων.

— Η Γαλλία είναι κρίνον ευθραστόν, και ό άστος μου τό απευούλιον ηρώ. Αλλά αν δεν με ήπατα κακός τις όαιμων, την ότημην ταύτην, Φραγκίσκε, θα ήσα ακολυμβος εν τή αριστοκρατική μου αυλή.

Η ήμπεληνος δεν λαμπει τόσω υψηλά εις τό αστερισμα, ώστε να μη δύναται να έβαση άρχις αυτής η πτήσις του μετώ μου.

— Σ, άγγλική λεοπαράσις, αφού άρπασε να αγρασθώσιν αι όνυχες του, ετοιμασθήτε να μου δώσ ης τό στέμμα σου εις άνταλκαγμα των γρηναίων δουκείων μου.

Και σι, άγιε Πέτρε, μάθε ότι η κεφαλή μου, ει να ικανά να φέρ η και την τιάρην σου ακόμη, και διατί άγιε. Ο αυτοκράτωρ Μαξιμιλιανός ήθελε να γείνη Πάπας.

— Αλλά ο θάνατος, ο θάνατος!

— Ο θάνατος! απήντησεν απάτομος Καρόλος ο Β'. — τι με ενόιασθαι ο θάνατος; Οι θεοί καταβάλλουσι υπό τας ανέμους ταύτης. Οι γενναίοι φέρουσι αυτην ως στέφανον εξ ανθείων. Καλήμην να αρχίσ ης τό έργον ήμπετες, η να ηρή τα σπύλα διαλόου. Τα μεγαλύτερα μνημεία, τα όποια έχει ο κόσμος, — αι πυραμίδες — σφείλονται εις την ιδέαν του θάνατου. Ο θάνατος έλκει εις τήν έσσημάν του Θεού, άλλ' η γρησία της ζωής εις τήν του ανθρώπου. Η ψυχή μου, έχει αναγκή όπως του σώματος της, η μεν κεφαλή αναπαύθη εν τή γηραιή Ευρώπη, η δε καρμός εν τή Αφρική και η Ασία, και οι πόδες εν τή Αμερική. Δεν διατρέσα, έτι, την τρώος τή άνω κληύτην της ζωής μου. Δεν είμαι ακόμη τρεκκιστούτσας, η και, αν τώρα ποι έπάρχητο ο θάνατος, ως εις τον Εβραϊσμον, τούναμην νά έρωτήσω τους φίλους μου, τους ήγχαούς μου, και σας, τον ίδιον ακόμη, φρονείτε, εις επαίκα και ετ' μετράς μου, εν τω κοσμη κόσμω εις. Οσα όρη τούδε έπραξα, αν δεν δύναται να ήσσηση την φήμην μου υπεράνω της καυ Αλεξάνδρου, άκομησιν όμως νά με περιβάλλουσιν έντός σούδαρίου, όπερ νά με στήση από του σφάλματος της ζωής. Αν ήσσησθαι, τώδε είμαι βέβαιος ότι οι άνθρωποι θα έλεγον: « Ηεις

να ήσση περισσότερον. Αλλά και, Πάπας Κλέμη, αν απάθανατε τώρα, τί νομίζετε, ότι α κάσμος θα είπη, περι υμών; έρριψε πολύ αίλιον, η έρριψε παραπολύ; — θα σπύ τό είπω, αφού, αποθάνω, απήνησεν ο πόντιος η, εξακολουθών να κινή τή χείλη, γελών τόσω πικρούς, ώστε έφαίμετα ποσον βαθείως εν τή καρρία του εισέδου το όν εκείνο κέντημα. Τώρα δε έχω διαθεσιν να τους αφήσω να ειπωσιν, ό, τι θέλω ακούην. Αν όμως, μετά ταύτα, μεταβάλλω γλώσσην, θα διατάξω, ως ο Διογένης, να ήσσησ η, προ το πλεγμαί μου ράβδον. Αλλά τώρα, μεγαλειότητε, δε έλθωμεν τέλος και εις τό συμπεράσμα. Και αν ακόμη ήσσησ ην να εμπιστευθ η εις υμάς, περι της καταλύσεως της εν Φλωρεντία ελευθερίας, δεν δύναμαι να εμπιστευθ η έπίσης πρόκειμένου και περι της ανυψώσεως της αικογενείας μου. Αν ο περι τούτου ζητά έγγυήσεις, Νικόλαος ο Δοριάνος, πρέπει να είπη, προς υμάς και περι των ένώπιον της εκκλησίας γάμων της δεσποίνης Μιχαήλ της υμστέρης θυγατρός, μετά του Αλεξάνδρου δουκός της Σιβιταπένας. Μη κατά τυχην τό έλησιμονήσατε.

— Εγω ουδέμ ήσσησ η. Αλλά δεν ένόμισον τούτα όρον εκ τών εν ουκ άγευ δια την συνομιόλησιν της εισηής. Και αν αι χείραι μου δύναται να εύρώσι χάριν ένώπιόν σας, σας παρακαλώ ταπεινώς, μακαρίωτατε πάτερ.

— Όχι, μεγαλειότητε, κακώς επιστεύσατε, ούτος ο όρος είναι εκ τών εν ουκ άγευ. άνευ αυτού ουδέμ θα γείνη και τα πράγματα θα περιέλθωσιν εις χειροτέραν κατάστασιν η πολι.

— Αλλά όποι, όπως έδοκίμασωμεν την μεταξύ ήμων ενόλην, να επιβάλωμεν τυχην εις καρδίαν, ήτις μόλις ήρχισε να πάλη. Τα γέλη της θυγατρός, μας δεν προσφέρουσι καλώς εις τό όνομα του πατρός, και ήμεις θα τήν εξαναγκάσωμεν να προσέρ η τό του συζυγου, ως αναγκαίον; Διατί τή έργα μας, οιασδήποτε φύσεως και αν ήνα, πρέπει ν' αποβάλωσι πάντοτε εις τινά αλεθρία;

— Αν η παιδοσκη, δεν έννοι τον έρωτα, ευχερέτερον, θα όννηθ η να τον εμπιστήσ η εις αυτην η Αλεξάνδρος μου. Η καρδίαν της, όταν τό πρώτον ανοήγηται εις τήν άκρίαν του πάθος, έγκατα τον ουρανόν, άκατέ τα υδάτα, τα φυτά, άκατέ πάντα η σκέφθητε λοιπόν, μεγαλειότητε, αν και η υμστέρη θυγάτηρ δεν θα άνηπάτη νέον εμισίαν, όστις θα τήν περιβάλη πάντοτε δια των θερμότερων φροντίδων και θα παρέχη αυτή η μετά σεβασμού πύσαν υπηρεσίαν, ην απαιτούσι τό φύλον της η ηλικία της και ο βαθμός της. Επειτα, Καρόλε, ο ήλιός μου πλησιάζει εις την όσσην σου. Ο ίδιος και ανέρχεται πληρώς λάμψεως.

Ο θάνατος με προσεκάλεσε, και η φωνή του μοι έτάραξε τό σπλάγγχν. Όταν μεσ' ό πολύ θα ήμαι, πτωχά, τίς θα φροντίση περί της οικογενείας μου; Τίς θα υποστηρίξη αυτην; Αν έών μόλις δύναμαι να υπερκασπίσω έμαυτόν, δεν λέγω κατά των άνηκόντων στρατευμάτων σας, αλλά καθ' ένός και μόνου ρωμαίου ποτήχιος, του Πομπηίου Κολώννα, πως είναι δυνατόν, όταν αποθάνω, τό όνομα να υπερασπίση τους άλλους; Σεις,

Κάρωλε, σκέπτεσθε να κατακρίσητε όλον τὸν κόσμον.

— Αἴετ, Πάτερ, εἰς τί, πόδες Θεοῦ, ἐμπιστεύσθητε; Τὸ συμπέφυγον τοῦ Κοράου ἀνιγνώσκει τέκνη. Ὁ Βασίλευς δὲν ἔχει κἀρδίαν...

— Οὐχί, Κάρωλε, μὴ δμῖλιετὲς οὕτω γνωρίζω τὴν καρδίαν σας κἀλλιον ἢ ὅσον γνωρίζετε ὑμεῖς αὐτήν.

— Ἄλλ' εἰς ἀνεπίδον ἐβαψεν αὐτὰς εἰς τὸ τοῦ Θεοῦ τὸ (1) ἀνεκράξεν ὁ αὐτοκράτωρ, βαθὺν ἐκπέμψας στεναγμὸν: καὶ τὸ μέλλον κείτῃ ἐν τῇ κελειομένην χειρὶ τοῦ Θεοῦ (2).

— Ἐτα, πρὸς πόσον μέγεθος ἀπεφασίε μετὰ κόπου ὅτι, πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἤδη ἀποφασίσει, προσέθετο: — Ἔστω ἡ ἀσὺνὴ ὁ οἶκος μου μετὰ τοῦ ἰδικοῦ σας, καὶ εἶθε ἡ παρούσα συνθήκη...

— Τίς σᾶς τὸ εἶπεν; ἀνεκράξε μετ' ὁρμῆς ὁ ποιητής. Μὴ τὸ πιστεύετε! σᾶς ἀπατώσιν αὐτὸς εἶναι ἀγαθὸς, συντός καὶ περιποιητικώτατος νεὸς...

ἀπὸ θέλητριά: μισοί τοὺς τὼν θηλυπετῶν τρυφεροὺς καὶ τὰ ἴσα...

Καὶ ἐξηκολούθει ὁμιλῶν, τὴν ὄψιν καταπόρυστος, καὶ ὀρμητικὸς ποιεῖν χειρονομίας, ὅτε εὐνοήσεν ὅτι ὁ Κάρωλος ἠέτι ἐπ' αὐτὸν...

— Οὐδέποτε ἠδύναμην νὰ πιστεύω, ὅτι ἠθθαίνασθε τόσο ὑπερήφανοὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν σας...

— Καὶ ποτε θὰ γείνη ἡ στάσις; — Οἱ ἐπὶ τῶν τελευταίων αξιωματικοὶ σας δύναται νὰ συνεννοηθῶσι περὶ τοῦ γόνου καὶ...

— Χάρητε λοιπὸν, μακαριώτατε Πάτερ. — Μίαν στιγμὴν ἀκόμη, προσφιλέστατον τέκνον, εἰζάν στεγνὴν ἀδμίαν, εἰπὲν ὁ Κάρωλος...

— Εἰτα, προσποιοῦμενος ὅτι ἀπεφασίε μετὰ κόπου ὅτι, πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἤδη ἀποφασίσει, προσέθετο:

— Ἐτα, πρὸς πόσον μέγεθος ἀπεφασίε μετὰ κόπου ὅτι, πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἤδη ἀποφασίσει, προσέθετο:

— Αἰγιώτατε, ἀπήνησεν ὁ Κάρωλος συγκυβημένος (καὶ ἀποστρέψας τὴν κεφαλὴν ἀπεικόνισεν διὰ τῆς δεξιᾶς τὸ ἱερὸν κειμήλιον):

σωμεν νὰ τηρήσωμεν διαρκῆ τὴν ὄφελειαν, ἢ ἀμνηστουεὶς σοικεν κενὸν ἐν τῇ ἀμοιβαίᾳ ἐφόδῃ...

— Οὐδέποτε ἠδύναμην νὰ πιστεύω, ὅτι ἠθθαίνασθε τόσο ὑπερήφανοὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν σας...

Καὶ ὁ Πάπας, ἐγειρας τὴν δεξιάν, ἐφιθύρισε τὴν συνθήκην εὐλογίαν. Ποιοὶ λογισμοὶ ἐκωκλούσαν ἀράχη τότε τὸν νοῦν του; Μόνος ὁ Θεὸς γινώσκει, ὅστις θέλει αὐτοῦς: ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς δύναμεθα νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι...

— Οὐδέποτε ἠδύναμην νὰ πιστεύω, ὅτι ἠθθαίνασθε τόσο ὑπερήφανοὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν σας...

— Οὐδέποτε ἠδύναμην νὰ πιστεύω, ὅτι ἠθθαίνασθε τόσο ὑπερήφανοὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν σας...

— Οὐδέποτε ἠδύναμην νὰ πιστεύω, ὅτι ἠθθαίνασθε τόσο ὑπερήφανοὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν σας...

— Οὐδέποτε ἠδύναμην νὰ πιστεύω, ὅτι ἠθθαίνασθε τόσο ὑπερήφανοὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν σας...

— Οὐδέποτε ἠδύναμην νὰ πιστεύω, ὅτι ἠθθαίνασθε τόσο ὑπερήφανοὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν σας...

τὴν τῶν πεδίων μου κόριν. Ματαίως θὰ προσπαθήσῃς νὰ δεσπότης ἐπ' ἐμοῦ...

— Πάπας εἶσαι; Πάπην ἀρεῖσαι, καὶ ποὺ πηγαίνει; Οὕτω, αἰσφιδας ὁμοίως πρὸς τὴν του νυκτερινοῦ ὄνειρον...

— Οὐδέποτε ἠδύναμην νὰ πιστεύω, ὅτι ἠθθαίνασθε τόσο ὑπερήφανοὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν σας...

— Οὐδέποτε ἠδύναμην νὰ πιστεύω, ὅτι ἠθθαίνασθε τόσο ὑπερήφανοὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν σας...

— Οὐδέποτε ἠδύναμην νὰ πιστεύω, ὅτι ἠθθαίνασθε τόσο ὑπερήφανοὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν σας...

— Οὐδέποτε ἠδύναμην νὰ πιστεύω, ὅτι ἠθθαίνασθε τόσο ὑπερήφανοὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν σας...

— Οὐδέποτε ἠδύναμην νὰ πιστεύω, ὅτι ἠθθαίνασθε τόσο ὑπερήφανοὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν σας...

— Οὐδέποτε ἠδύναμην νὰ πιστεύω, ὅτι ἠθθαίνασθε τόσο ὑπερήφανοὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν σας...

πράς, τὸν ἐρωτήσαντα νὰ ἐκφραζόμην αὐτὸν ἐκδοσὶ βήματα μακρὰν ἀλλ' ἐπὶ τῆς λαῶν ἀνιγνώσκων ἐκδηλοῦσας ἀσπίδα καὶ χροῖον...

— Εἰσευρετε, κύριε, τὴν παροικίαν τῆς πατρίδος μου, ἂν δὲν σοῦ ἀρεῖται, χυρὶς μου τὰ σπλάγχνα ἀγαπῶσα.

— Οὐδέποτε ἠδύναμην νὰ πιστεύω, ὅτι ἠθθαίνασθε τόσο ὑπερήφανοὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν σας...

— Οὐδέποτε ἠδύναμην νὰ πιστεύω, ὅτι ἠθθαίνασθε τόσο ὑπερήφανοὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν σας...

— Οὐδέποτε ἠδύναμην νὰ πιστεύω, ὅτι ἠθθαίνασθε τόσο ὑπερήφανοὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν σας...

— Οὐδέποτε ἠδύναμην νὰ πιστεύω, ὅτι ἠθθαίνασθε τόσο ὑπερήφανοὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν σας...

— Οὐδέποτε ἠδύναμην νὰ πιστεύω, ὅτι ἠθθαίνασθε τόσο ὑπερήφανοὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν σας...

— Οὐδέποτε ἠδύναμην νὰ πιστεύω, ὅτι ἠθθαίνασθε τόσο ὑπερήφανοὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν σας...

— Τότε θὰ τοὺς περιμείνωμεν. Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ γέροντος ἤρπυσε νὰ θερμαίνηται ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ τὸ πρόσωπὸν...

— Εἰσευρετε, κύριε, τὴν παροικίαν τῆς πατρίδος μου, ἂν δὲν σοῦ ἀρεῖται, χυρὶς μου τὰ σπλάγχνα ἀγαπῶσα.

— Οὐδέποτε ἠδύναμην νὰ πιστεύω, ὅτι ἠθθαίνασθε τόσο ὑπερήφανοὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν σας...

— Οὐδέποτε ἠδύναμην νὰ πιστεύω, ὅτι ἠθθαίνασθε τόσο ὑπερήφανοὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν σας...

— Οὐδέποτε ἠδύναμην νὰ πιστεύω, ὅτι ἠθθαίνασθε τόσο ὑπερήφανοὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν σας...

— Οὐδέποτε ἠδύναμην νὰ πιστεύω, ὅτι ἠθθαίνασθε τόσο ὑπερήφανοὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν σας...

— Οὐδέποτε ἠδύναμην νὰ πιστεύω, ὅτι ἠθθαίνασθε τόσο ὑπερήφανοὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν σας...

— Οὐδέποτε ἠδύναμην νὰ πιστεύω, ὅτι ἠθθαίνασθε τόσο ὑπερήφανοὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν σας...

(1) Πᾶσι τοῖς ἀντιπροσώποις ἐφῄθησαν τὸν αὐτοκράτορα ἔτα ἀποφασίσει, τὸν θελόντων.

(1) Τοῦτο συνέβη τὴν 1528, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἱεροῦ νόμου (Rövertsen, βιβλ. 4, § 58).

(1) Κάρωλος ὁ Ε' ἐν τῇ ἀλαζονείᾳ αὐτοῦ, ἀνάθεθε πρώτος τὸν τίτλον τῆς μεγαλειότητος. Ἄκριφ

αὐτοῦ, οἱ ἐν Εὐρώπῃ βασιλεῖς ἔφερον τὸν τίτλον τῆς ὑψηλότητος ὁ τῆς χαριότητος.

— Δὲν ἐπιτρέπεται.

— Δὲν ἐπιτρέπεται.

ξίαν πλευράν και βεβαίως τωσ θα τον ερόνευσεν, αν μη ο σπυραγγός του προσελθών εγκαιρώς επικούρος, δεν απέκοπτο οι δούς του ξίφους του κτυπήματος την αγυμνή του δόρατος, κραυγάζας οι δήλοι της δυνάμειος των πνευμονών του!

— Τι πρόβος είναι αυτός, κύριε λογιώ; Πού έμαθετε τα στρατιωτικά; Πότε ήκουσθη είκοσιν ανδρες απηλωμένοι με κοντάρια να μη εντρέπωνται να προσβάλωσι δύο, υπηλισμένους μόνον με μάγιάρας;

Και ο Βινδος, ως μινώνμενος, επουλόνασε ταυτογενώς ισχυρότερον έτι.

— Απιστοι! θειοι! Πλησιασάτε, που ο Θεός να σας στείλη καλήν ημέραν και καλήν γρόνον. Θα σας δείξω εγω ετι τα κοντάρια σας είναι από άγερα.

— Ω Βινδε, σε εφορέω εις την κεφαλήν του Αγίου Ιωάννου του Βαπτιστου, κρατίσε ολίγον την γλωσσάν σου, αν θέλεις να φέρης τα κάκαλά σου οπίσω εις το σπίτι σου.

— Αιμίω του Παπά! Δολοφόνοι του κατέρου!

— Έτι Βινδος, θα μιν σκοτώσουν εδώ σαν σκύλους, και δεν θα εμπορέσης να υπερασπίσης την άκατημένη σου πατρίδα.

Και ο Βινδος, ακούσας τους τελευταίους τουτους λόγους, κατέπραυθη και εσιώπησεν.

Ο γραμματευσ καθίσας αυθις επι της έδρας των τελεωφουλακών, ουδ επι στιγμήν έπαυε κραυγάζων.

— Φονεύσατε τους! Φονεύσατε τους!

Ο Λογιώσ Μονταύτος, φοβήθηκε μίχρον εκ του κτυπήματος, ο κατήνευεν ο γερών, κωλύμενος μίχρον και εκ της ασυμνής, δεν έτόλμα να στενοχωρησ τους δύο κλητήρας πλισιότερον.

Εν τούτοις, ο λαός συνέρρεεν, αλληλωθείτο και μείζονα εκτίσιν εδάφους βαθμηδόν κατελαμβανεν, ως όαις, θερμανθείς υπό των ήλιακών ακτίνων, εκτείνει τας φοβήρας αυτού σπείρας και έρπει μεγαλοπρεπως εν τοις άγοραις. Περίεργος, ασθμαίνων, ο λαός ήρωτα τινες ήσαν, διατι ήλθαν και διατι τους ήνώχλων.

Εν τω μέτω του λαού εισεδούσαν βαθμηδόν και οι μυστικοί πρακτορες της υποπτιου αρχής, οι κατασκοποι, οι αστυνομικοί κλητήρες και άλλοι τοιούτοι, λάκκοι σιωπής σπάρας κινουινίας, οσοι, εις εκάστην του λαού ερωτήσιν, απεκοίνοντο άπάτας και δόλους μηχανευόμενοι, και τα γεγονότα διαστρέφοντες. Εσημείουν δε τους μάλλον θορυβήσοντας και περιέμεγον την ευκαιρίαν όπως δέσωσι και συζώσιν αυτούς εις τας φυλάκας.

Ο λαός ήπατημένος εκδηλόνασε:

— Κρόποτέ τους! Κρόποτέ τους! Είναι λαθροέμποροι ήλθον να τούσ κολλήσουν υβριστικά έγγραφα κατά της Αυτού Μακαριότητος και της Αγίου Καθαρότατ Μεγαλειότητος... έφεραν δηλητηριών να δηλητηριάσουν τον Παπά, τον αυτοκράτορα και τους βαράνους... εις τους μαρσιππούς των έχουν το πύρ του διαδόλου... τον άφορισμόν.

Και πολλούς άλλους τοιωτάς άτιμίας.

Αλλά ο άσθος λόγος, διαλάμψας άδωγής εις τον νούν του λαού, εοείξεν ατρω παρρηφάνος τον δόλον: οι λαθροέμποροι δεν κληροδόσιν την ημέραν εις τα τελευτεία, τδ δηλητηριώδη δεν βράζει εις τους μαρσιππούς, ουτε το πύρ, ουτε ο άφορισμός του Παπά. Και τότε ο λαός άπηνύθη, εσημείσεν. Προς μείζοτην όμιλω συστύχιαν της αν

ηρατήνης ήριών φάσεως, ο άσθος λόγος υπόττων τον νούν του λαού, έδικην άστράπτει, ολίγον δέαοσε, τώγέως δε αυτος επανήλπει εις την άγωνα και την μάχην, ατινεις — έλεσασι άθθενεία, αλλά ουχι, και αι μάχαι και οι μάλλον έπονείδιεται — προς μείζοτην ήδονήν των καταπίεζομένων αυτών, τον βασιλιεύουσιν άκαυθώς.

— Οθεν και ο λαός εκείνος, μετά μείζονος μάλιας ή προί, ήροτό αυθις ώρνούμενος.

— Κάτω τους μαρσιππούς! Ανοίξατε τους μαρσιππούς! Θέλομεν να τώσωμεν τι εγών οι μαρσιπποι! Οι μαρσιπποι! Οι μαρσιπποι!

Και εν τοις διαλειμάσιν ή σωνή του γραμματεως, ως ο κωμικός του άκτιστου βανερύ, ήκούετο επαναλαμβάνουσα:

— Φονεύσατε τους! Φονεύσατε τους!

Οι κλητήρες, σταθεροί εν τη άποφάσει των, ινα μη υποκύψωσιν, ίσταντο έδωμοι και πονοπώσιν, αλλά άδου ήθελον εκδηλώθ.

Ο Μονταύτος, θρασύς γενόμενος, ως εκ της γενικής του λαού επιδοκίμοστας, τους πρώτους διατάγους του κατέλιπε και διέταξε τους στρατιώτας του ινα, καταβιβάσωντες τα δόρατα, προσβάλωσι τους εις την άπείθειαν των επιμένοντας δύο ιππείς.

Αλλά Ιταλικόν θα εγίνετο, υπό Ιταλικών χειρών και επι της Ιταλικής.

— Οι πρεσβευται!

Μόλις ήκούσθη ή φωνή αυτη, και ο λαός, κατά το συνήθεσ, εσεβήθη πώδε τους εροόμενους, ως προς προσωπα άφικόμενα εγκαιρώς όπως καταστήσασιν πολυπλοκότερον το όραμα. Οι στρατιώται ανέστειλαν την προσβολήν, και πάντες έκίχων εν άγωνα προσδοκώντες το αποδιδόμενον.

Και πράγματι, εν τμητική άνοδοια πεζών και ιππέων, επλησιαζον οι έξοχωτάτοι πρεσβευται της Φλωρεντίας, φερόντες λουκ και (1) ες έρυθρούς έριούχου, ών αι κοινούλαι ήσαν γρόματος βαυθότερου, και αι μακρά ταινία ήσαν περί τον λαιμόν τετυλιγμένοι, μεγαλοπρεπειαν ενδοκίμουσαι. Ανδρες σπαρτοί, θεσιπρεπείς και αυστηροί την μόρφην, ως ήρμοζεν εις πολιτάς πώλεως ελευθερας, συνειθισμένους ινα υποτασσωνται εις νόμους μόνον, οκ αυτών προσιγομένουσ και επιηφιζόμενους.

Είπεσα ο αυτος μεγαλοπρεπής συνοδεία νέων, οτινεις ήρχοντο ινα ιδώσι την του αυτοκράτορος στέφην και τας εορτάς, διτι αι δημόσια συμφοράι αυτι κα κωλύωσι τους άνθρώπουσ από του να συμμετάσχωσι των τοιούτων διαβηδοστών, καθιστώσιν αυτους προθυμότεροσ ή προί, καθ όσον εις την φυσικήν κλισίην προστιθεται και ή ανάγκη της άναχωρίσεως από των πειραστων την φυγην, πικρωών.

Το πλήθος απέσπρη έθθεν και έθθεν αυθορμητως, κατακλιπόν ελευθεραν την ήσοδον εις τους επελθόντας, ών διαλεθόντων έκλεισεν αυθις θορυβήσοντας επιθέστων.

Προηγούμενος μίχρον τη των άλλων εις των προσεστων, όστι και αυθιγώτερος των άλλων εφανετο, προσέειπε, έστω, τότε κλητήρας, και γωός, να ερωτήσθ τι συνέση, γωός, να περιμένει ή άπαρησιν, διατάξον.

Επανήσειατε εις τας θήλας το ήρη. Είτα στράφει, προς τον Μονταύτον ειπείσ αρθρως δε άκτενεσθη ιστασόμενακας το κλειματιεσ ός εκ έο νερονίεν, ηλλ κρησ.

(1) Λόδιχα, ελέγοντο ιμάτια τινα άνευ πορχοσ περισηργόμενα κατά την όφραυ και άνωσ ήσαν οι άρχαιοι Φλωρεντινοί και ειτα μόνοι οι δικασται.

— Στρατιώται, διατι προσβάλλετε τους οικέτας μας;

— Εξοχώτατε και εντιμώτατε κύριε, και εγω δεν εισέρω.

— Και γωός, να εισέρητε την αίτιαν, ήσθε έδωρονα φόνουσητε δύο ανθρώπουσ, δύο Χριστιανούσ;

— Μα την αλήθειαν, κύριε, ήμείς οι στρατιώται πάντοτε κήνομεν ουτω. Δια να φονεύσωμεν ανθρώπουσ δεν είναι ανάγκη να γνωρίζωμεν τας αίτιας και τους λόγους. Αν θέλητε να μάθητε περισσότερα, ερωτήσατε εδω τον μαστρω-τελωνήν.

— Τι μαστρω και ξεμάστρο!... διέκαθεν αυτον άναφώνήσας ο γραμματευσ, όστις βλέπων ότι αούεις προσεγγει εις αυτον, έστρεμν εκ της λίσσης... εγω έδωκα την διαταγήν, και έννω να εκτελεσθη εις την στιγμήν. Ερευνήσατε τους άμισθούς, όσας διατάξω.

Αλλά ο λαός, όστι, εθην ευχαριστήθη εκ των λόγων του πρεσβευτου, ήσθάνθη βδελυγμια άκούσας τον ήρη εκείνον κωγμόν, ανεμνήσθη των καταπίεστων του γραμματεως, όστις πάντοτε μετεχειρίζετο κοκαύσ αυτον, και όρασόμενος της παρουσιασθείτης περισσώτεως, όπως τρώματι, και αυτος εκετόνον, όστις τώσakis τον έτρομάξεν, εστρεφε την μεγάλην κεφαλήν του, ής τα μύρια όρματα εσηκωνήσιν, φοβεράν λαμφιν, και διέκαθεν αυτον άουθις:

— Σήν, σήν!

Τότε ο γραμματευσ εξουθενωθείς έσπερνωσε το βλέμμα, έδωκε τας γείλια και εστένναξεν. Οσεύμας, εγειράς την κεφαλήν, ειθε σκιαγραφουμένησ μακρόν επι του ορίζοντός τας άκρας των άγχιώνων, έστρεψε τας γείρας και συγκεκλήμενος, ως ο την θέσιν του απαγγέλλων ευσθεής, εφθύρυσεν.

— Έκει τας περιμένω.

Και ελιγνέν.

Μάστροσ, θέλετε ή εισέρητε να μιν ειπήτε την αίτιαν της παραγής ταυτης; εσηκωούθησεν, άμα ήσυχιάς επήκουσθη, ο πρεσβευτης, άποσθαθείς προς τον τελωνόφυλακα.

— Εξοχώτατε και εντιμώτατε κύριε, ή Αυτου Αγιότης, ο άνώτατος ποιητήρ, ράε είδοπαίρησ προ άλγισ να σας κρατήσωμεν και να ερευνησωμεν καλώς εις τους μαρσιππούσ σας, οι κλητήρας σας απεσταθήςαν ενόπλιεσ, και ο μισερ Μανέττας, ο γραμματευσ του δημαρχου, ερωνάσε τους στρατιώτας να τους εφανακώσωσιν.

— Να ερευνησητε εις τους μαρσιππούς μας! Αλλά τούτο δεν συνειβήεται και είναι άπρεπές. Τι! μιν εβλαμύνατε οκ λαθροεπόροσ;

— Εγω σας εγω εις υπόλησιν, ως πρόδωπον έντιμόν και γρηστόν. Αλλά, έννοείτε, κύριε, ότι ήμείς ειμεθα ύποσθαί και εγόμεν γρόος να υπακούωμεν εις τας διατάγας του αυθέτου.

— Ας ιδώμεν μη εύρω τώστον να τυμβιδώσω αυτην την υποθεσιν. Φωτισθήτε ότι οι μαρσιπποι μας είναι γεμάτοι από εφελονόνα τα μεγαλήτερον όστρον έμπορεύματά, και θα σας πληρώσω το τελωνικόν τέλεσ κατά το διακόλονον.

— Είναι δικαίον! άνεχώξεν ο λαός, είναι δικαίον!

Τότε οι κατασκοποι εδικασάσαν, τας προσθαθείας των, ερευζόντες ότε μιν τούτον, ότε δε εκείνον.